

Arrest

nr. 347 228 van 27 mei 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X
enkel handelend als wettelijke vertegenwoordiger van het minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SCHUEREWEGEN
Britselei 47-49 / 5
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn en enkel handelend als wettelijke vertegenwoordiger van het minderjarig kind X op 16 januari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 18 december 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat S. SCHUEREWEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 december 2025 weigerde de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.04.2025 werd ingediend door:

Naam: L.
Voorna(a)m(en): L. Y.
Nationaliteit: Wit-Rusland
Geboortedatum: (...)2019
Geboorteplaats: B.
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...) ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische vader (...) (RR. (...)) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Artikel 40ter stelt dat: De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene als minderjarig kind niet alleen de Belg komt vervoegen. De moeder reisde samen met het kind de Schengenzone in op 28.12.2022. In 2023 diende zij beiden een eerste maal een aanvraag gezinshereniging in, respectievelijk in functie van het Belgisch minderjarig kind van de moeder en betrokkene in functie van de huidige referentiepersoon in toepassing van artikel 40ter. De referentiepersoon is tevens de echtgenoot van de moeder van het kind. Er kan dus geen twijfel over bestaan dat er altijd de intentie geweest is van betrokkene en de moeder van betrokkene om zich bij het in België verblijvend gezin van (...) (RR. (...)) te voegen. Het feit dat de moeder het verblijfsrecht bekomen heeft in functie van hun gemeenschappelijk minderjarig kind (...) (...), verandert niets aan het feit dat (...) (...) en (...) (...) als een echtpaar samen met hun kinderen één gezinscel vormen en dat het – blijkens de aanvragen gezinshereniging uit het verleden – de intentie is om deze gezinscel te vervoegen. Bijgevolg dienen er voldoende bestaansmiddelen voorhanden te zijn voor de gezinssituatie die men actueel wenst te creëren. De Belgische ouder wordt niet alleen door zijn minderjarig kind vergezeld, maar samen met de moeder die integraal deel uitmaakt van het gezin. De aanvraag van betrokkene loskoppelen van de aanvraag van de moeder zou voorbijgaan aan de feitelijke gezinssituatie en de intentie van de aanvragers. Het zou daarnaast ook leiden tot een uitholling van de wet die tegenstrijdig is met de finaliteit van artikel 40ter en de voormelde bestaansmiddelenvereiste waardoor het gezin in een preciaire sociaaleconomische situatie dreigt te komen met alle gevolgen van dien.

Ter staving van de bestaansmiddelen wordt er een rekeninguittreksel voorgelegd van de periode 07/10/2024 t.e.m. 23/09/2025. Hieruit blijken enerzijds stortingen van het groeipakket en anderzijds stortingen van een pensioen. Volgens de bovenstaande bepalingen van de wet kan er geen rekening gehouden worden met bestaansmiddelen verkregen uit het groeipakket (kinderbijslag). Wat betreft de pensioenstortingen kan opgemerkt worden dat op basis van deze informatie niet kan besloten worden of de referentiepersoon wel degelijk over bestaansmiddelen beschikt die in aanmerking kunnen worden genomen voor de beoordeling van de bestaansmiddelen. Er ligt niets voor waaruit moet blijken hoe het pensioenbedrag dat referentiepersoon ontvangt, is samengesteld. Zodoende kan niet blijken of het geheel of gedeeltelijk bestaat uit een Inkomensgarantie voor Ouderen. Immers, IGO kan niet mee in aanmerking worden genomen bij de

beoordeling van de bestaansmiddelen. De IGO is een vorm van financiële hulp die wordt toegekend aan ouderen die niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken om hen het minimuminkomen te waarborgen. Het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat de met artikel 3, 2°, van de wet van 27 januari 2017 “tot wijziging van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen” opgelegde verblijfsvoorwaarde voor het verkrijgen van de IGO een aanzienlijke vermindering vormde van het niveau van “bescherming inzake maatschappelijke dienstverlening”. Het Grondwettelijk Hof heeft bovendien uitdrukkelijk gewezen op “het niet-contributieve karakter van het stelsel van de IGO, dat uitsluitend met belastinggeld wordt gefinancierd” (GwH 23 januari 2019, nr. 2019/006, overwegingen B.2.2, B.8 en B.9.6). De IGO is derhalve te kwalificeren als een vorm van maatschappelijke dienstverlening. Dergelijke dienstverlening, die, zoals supra vastgesteld, een systeem van aanvullende bijstand vormt, geldt als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Het aldus verworven inkomen vermog derhalve niet in rekening worden gebracht als een bestaansmiddel en dit op grond van artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet (arrest 249.459 dd. 12 januari 2021 van de RvS; arrest 249.263 dd. 16 dec 2020; arrest 249.264 dd. 16 dec 2020 van de RvS). Bij gebrek aan voldoende informatie over de aard van het pensioen kan de toetsing van art. 40ter niet gebeuren. Een attest of brief van de pensioendienst met berekening had soelaas kunnen brengen.

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient niet gemaakt te worden. Er werd immers niet vastgesteld dat het beschikbare bedrag ontoereikend is, enkel dat de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen niet in overweging kunnen worden genomen bij gebrek aan zicht op de pensioensamenstelling/de aard van het pensioen of omdat de aard van de bestaansmiddelen niet toelaat ze mee in aanmerking te nemen.

Voor zover de eenmalige terugbetalingen zouden willen worden voorgehouden als bestaansmiddelen die de referentiepersoon aanwendt om in het levensonderhoud van het gezin te voorzien, moet opgemerkt worden dat deze niet voldoen aan een stabiel en regelmatig karakter.

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)

2. Over de rechtspleging en ontvankelijkheid

Artikel 39/81, vierde, vijfde, zesde en zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesesamenvatting wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesesamenvatting neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesesamenvatting, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesesamenvatting, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.”

Hieruit blijkt dat verzoeker de keuze had om al dan niet een syntheseseminarie in te dienen. Hij heeft binnen de voorziene termijn laten weten dat hij wenste een syntheseseminarie in te dienen en hij heeft vervolgens tijdig een syntheseseminarie neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ertoe gehouden uitspraak te doen op basis van de syntheseseminarie.

Zoals de Raad van State reeds meermaals oordeelde, omschrijft artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet de syntheseseminarie als een processtuk *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*. Het louter hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen betreffende justitie aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een syntheseseminarie op gewezen dat *“het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten”*. De meerwaarde van een samenvatting werd dus uitdrukkelijk aangehaald. In die verantwoording wordt verder beklemtoond dat de voorgestelde aanpassing *“opnieuw bijdraagt tot de verkorting van de asiel- en migratieprocedure”* (Parl.St. Kamer, 2012-13, nr. 53-2572/002, 6-7). Aldus wordt de bedoeling van de wetwijziging van 29 december 2010 herhaald, namelijk de annulatieprocedure bij de Raad te vereenvoudigen en te versnellen.

In dit verband kan ook worden gewezen op het verschil met artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet in zijn vroegere vorm. De wijziging door de voornoemde wet van 4 mei 2007 voorzag enkel in een *“repliekmemorie”*, doch er was geen sprake van een synthese of een samenvatting. Uit de wetsgeschiedenis van de voormelde wet van 29 december 2010 blijkt dat de middelen uit het verzoekschrift meestal louter werden gekopieerd in de repliekmemorie, zodat deze laatste in vele gevallen een overtollig procedurestuk was geworden dat de rechtspleging nodeloos vertraagde en zowel voor de partijen als voor de Raad voor een administratieve overlast zorgde (Parl.St. Kamer, 2010-11, nr. 53-0772/001, 22-23).

Uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet en de sedert de wetwijziging van 31 december 2012 uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de syntheseseminarie (zie onder meer RvS 10 november 2015, nr. 232.853 en RvS 27 maart 2014, nr. 226.907 en RvS 28 november 2018, nr. 13.076 niet – toelaatbaar: *“Indien een verzoeker in die omstandigheden toch vraagt om een syntheseseminarie in te dienen en hij zich vervolgens in die syntheseseminarie beperkt tot het loutere herhalen van de middelen uit het verzoekschrift, handelt hij dilatoir. Op die wijze verlengt hij immers nodeloos de behandelingsduur van zijn zaak en vergroot hij de administratieve last voor de partijen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”*).

In casu bevat de syntheseseminarie enkel een letterlijke weergave van de middelen zoals opgenomen in het verzoekschrift en er is geen repliek op de nota met opmerkingen, waardoor het beroep dient te worden verworpen.

Ter zitting hiermee geconfronteerd, betwist de raadvrouw van verzoeker niet dat in de syntheseseminarie de middelen letterlijk werden herhaald en stelt zij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Dit doet geen afbreuk aan het feit dat bij gebrek aan enige samenvatting van de middelen in de syntheseseminarie het huidige beroep dient verworpen te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------	---

K. VERKIMPEN,	griffier.
---------------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	A. MAES
--------------	---------